

שדרת היסורים

(המשך מעמוד 9)

תים עלובים משני הצדדים. ומעבר לו —

הים. אנחנו עומדים בראש גיבעת-החול. שוב מראה סוריאליסטי. עיירה נטושה. באמצע חזית יפה של בית-אבנים. ומאחוריה אין בית. רק הקיר הקידמי עומד. כמו תפ-אורה של סרט. המיזרח הפרוע.

לפתע — תנועה. אנחנו מסתכלים ואיי-ננו מאמינים למראה עינינו. אשה קשישה. בשימלה של פלאחית פלסטינית. ניגשת לברו בחצר, וממלאה סיר גדול במים. אשה בודדה בנוף. האם יש חיים סודיים בשכונה עלובה ונטושה זו? אמבולנס צבאי עובר בכביש החוצה את השכונה. מה הוא עושה שם?

לפתע צץ לידנו התת-אלוף הצנוע. "אני רואה שאתם החלטתם ליהרג" הוא מעיר בעדינות.

הוא אומר שעדיין צולפים מדי פעם מן הבניינים הגבוהים שממול, ושנחנו מהווים מטרה מצויינת.

יורדים מקו הרקיע ומשוחחים קצת על הקרב שהיה כאן שילשום. מסביבנו. בחול. פזורים תרמילים של פגזי-טנקים ושל כדורי-מקלעים. כמה שקי-חול מראים שהיו כאן עמדות של חי"ר. הן כבר התמלאו שוב בחול.

התפוצצות אדירה. במרחק של כמה מטרים מאיתנו עולה פיטריה שחורה. "איי-

זקו גלמוד

גורר אחריו שני שקים. הזקן הוא מוסלמי, הגר במערב, והגורר בקושי את המשא ביוס-הקיץ הלוהט. אחרי שעבר את הבדיקות, שם את

השקים בצד וחזר אל הצד המערבי, כדי להביא חפצים נוספים. כאשר גער בו הפלאנגיסט, ציית בהכנעה, כשכולו מביע יאוש פטליסטי. מאחור, משמאל: חייל פלאנגיסט בעמדה, כשבידו נשק.

על הגבול

המאושרים הגיעו אל ראש הפקק, המשתרע לאורך קילומטר מן המחסום של חיילי אש"ף, בקצה הרחוב (למעלה בתמונה).

מכאן ניתן למכניזח להתקדם רק בזו אחר זו, כשכל נהג זנוסע נדרש להציג את

תעודותיו. בין המכניזות נראים חיילי הצבא הלבנוני, בעוד שהפלאנגיסטים עורכים חיפושים בחפצים, כדי למנוע הברחת נשק. חיילי צה"ל מפקחים על הנעשה מן הצד, מבלי להתבלט יתר על המידה. החום הוא 30 מעלות בצל, ולאנשים אין כמעט מים.